

για ένα αντικαπιταλιστικό μέτωπο σε ένα επαναστατικό κίνημα

29.10.14

Συμβολή στη συζήτηση:

για ένα αντικαπιταλιστικό μέτωπο σε ένα επαναστατικό κίνημα

(Για να σταματήσει το φάντασμα να πλανιέται...)

«Τίποτε δεν έχει διαφθείρει τη γερμανική εργατική τάξη σε τόσο μεγάλο βαθμό, όσο η άποψη πως αυτή πλέει με το ρεύμα. Αντιμετώπισε τις τεχνικές εξελίξεις ως την κοίτη του ρεύματος, μες στο οποίο θεωρήθηκε ότι κολυμπούσε. Από κει ήταν μόλις ένα βήμα η αυταπάτη, πως η εργασία στο εργοστάσιο, που υποτίθεται πως έτεινε να εξελίσσεται τεχνολογικά, αντιπροσωπεύει ένα πολιτικό κατόρθωμα. Η παλιά προτεσταντική ηθική της εργασίας αναβίωσε με κοσμική μορφή ανάμεσα στους γερμανούς εργάτες». *W. Benjamin, Από την 11^η θέση για τη φιλοσοφία της ιστορίας*

«Σκέφτομαι ότι οι κοινωνίες μας είναι υπέρμετρα κορεσμένες από μια μη αναγνωρίσιμη οργή, που μπορεί ξαφνικά να κρυσταλλοποιηθεί γύρω από [...] την κρατική καταστολή. Ο σπόρος της εξέγερσης έχει ήδη δώσει ξεκάθαρα τους καρπούς του, αλλά η αστική κοινωνία μόλις που αναγνωρίζει τη σοδειά». *M. Davis, Ο σπόρος της οργής, II Manifesto, 19/12/2008*

Τόσο η εισήγηση της Πολιτικής Επιτροπής του NAP για την Κ.Α. όσο και η αντιεισήγηση-με-τη-μορφή-της-συμβολής των 11 συντρόφων («Αριστερή Μαχητική Συμμαχία Ανατροπής») αναγνωρίζουν μια κοινή συνισταμένη στην παρούσα περίοδο από την αρχή ήδη των κειμένων τους:

«Όλα τα στοιχεία δείχνουν ότι βαδίζουμε στη χώρα μας προς μια περίοδο **σοβαρών, ίσως και ραγδαίων πολιτικών εξελίξεων, προς μια σοβαρή καμπή στην πολιτική και ταξική διαπάλη στην ελληνική κοινωνία. Η καμπή αυτή καθορίζεται από** τη συνέχιση της καπιταλιστικής κρίσης-ύφεσης [...] Την όξυνση των ενδο-ϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών και των πολεμικών αναμετρήσεων [...] Την ολόπλευρη συνέχιση και κλιμάκωση της επίθεσης και τη δυνατότητα λαϊκών αντιδράσεων. Την ισχυρή πιθανότητα να περάσουμε σε μια νέα περίοδο, τυπικά χωρίς τρόικα και μνημόνιο, [...] και η ίδια πολιτική θα επιβάλλεται από [την] ΕΕ. Την όξυνση του πολιτικού ζητήματος της διακυβέρνησης και την ισχυρή πιθανότητα κυβερνητικής αλλαγής και δημιουργίας νέας κυβέρνησης «σωτηρίας» με κέντρο τον ΣΥΡΙΖΑ.»

«Βρισκόμαστε σ' ένα μεταίχμιο, μπροστά σε μια νέα ιστορική φάση, που εμφανίζεται μέσα από τις εθνικές και διεθνείς περιπλοκές της καπιταλιστικής κρίσης και της ταξικής πάλης και που θα κρίνει εάν θα σταθεροποιηθεί το αντεργατικό «μνημονιακό κεκτημένο» της επίθεσης του κεφαλαίου ή αν θα ξεκινήσει μια διαδικασία βαθύτερης ανατροπής του, ανοίγοντας το δρόμο στην επαναστατική προοπτική.»

Πρέπει, όμως, να αναρωτηθούμε πέρα από τις αφηρημένες γενικεύσεις: ποιες είναι οι σοβαρές και ραγδαίες πολιτικές εξελίξεις και με ποιο τρόπο είναι μέρος μιας νέας ιστορικής φάσης;

Βλέπουμε διαρκώς -και με διαρκώς μεγαλύτερη ταχύτητα, από το Ντονμπάς ως τη Γάζα, από το Κάιρο ως το Φέργκιουσον και από το Κομπανί ως τις πλατείες του ανεπτυγμένου καπιταλισμού σε ανατολή και δύση- πως οι «υποτελείς τάξεις» παίρνουν τα όπλα. Τα όπλα της κριτικής προς την τρέχουσα μορφή του κόσμου που ζούμε ή της επιβίωσης απέναντι στο γενικευμένο πόλεμο που διεξάγει ταυτόχρονα η δημοκρατία, η τάξη και η ασφάλεια (ενιαία ως ιμπεριαλισμός και ως εσωτερική πολιτική) απέναντί τους. Βγαίνουν ξανά στο προσκήνιο της ιστορίας και επιβεβαιώνονται, εκ νέου, ως τόσο επικίνδυνες για την εξουσία όσο και ανολοκλήρωτες για την χειραφέτησή τους.

Εμφανίζονται, σε γενικές γραμμές, ως δύο ετερόκλητα ρεύματα, τα οποία δεν έχουν ακόμα συναντηθεί: 1) το ρεύμα της νεολαίας που δε θα ζήσει το καπιταλιστικό όνειρο της ένταξης στη μεσαία τάξη και 2) αυτό των ριζικά αποκλεισμένων από την κοινωνική αναπαραγωγή. Και τα δύο ρεύματα συναντούν κάθε φορά το όριο τους και ενσωματώνονται / καταστέλλονται / καταπνίγονται μέσα στην δική τους απουσία νοήματος της στιγμιαίας καταστροφής ή παρακώλυσης της εμπορευματικής κυκλοφορίας, στην κυριαρχία των μηχανισμών ασφάλειας-άμυνας, στην επιβεβαίωση των καπιταλιστικών αναδιαρθρώσεων, του κράτους ως απόλυτου πολιτικού ορίζοντα της ταξικής πάλης, του εθνικού ως σχετικού ορίου των προταγμάτων χειραφέτησης. Πιστεύουμε ότι αυτό δεν είναι το αποκορύφωμα των διεργασιών των «από κάτω» αλλά η μεταβατική περίοδος-προοίμιο των γιγαντιαίων συγκρούσεων που θα ακολουθήσουν.

Πώς, όμως, είναι η κατάσταση στην Ελλάδα μέρος μιας τέτοιας παγκόσμιας κατάστασης;

Η περίοδος μετά το τέλος του «σύντομου» 20^{ου} αιώνα (1991[1]) ως το 2008 σε όλο τον πλανήτη μοιάζει να συναντάει την περίοδο 2008-2014 στην Ελλάδα, όχι με την έννοια της επανάληψης της τραγωδίας ως φάρσας, αλλά με την διαλεκτική του περάσματος από το αφηρημένο στο συγκεκριμένο, από το γενικό στο ειδικό, από την ήττα του «κινήματος κατά της παγκοσμιοποίησης» στην «έρημο του πραγματικού» της κοινωνικής πλειοψηφίας, που συμμετείχε στο «κίνημα κατά των μνημονίων». Δεν θέλουμε να πούμε ότι αυτό συνιστά -απλώς- ήττα για τους καταπιεσμένους. Για εμάς, είναι το πεδίο των αληθινών ερωτημάτων: Το πεδίο στο οποίο η αναγνώριση μιας προσωρινής ήττας των δυνάμεων της εργασίας από τις δυνάμεις του κεφαλαίου, θα ανοίξει το δρόμο για τις απελευθερωτικές δυνατότητες του παγκόσμιου προλεταριάτου.

Το Seattle, το 1999, σηματοδότησε το άνοιγμα μιας εποχής μη-βίαιης διαμαρτυρίας και ακτιβισμού των πολιτών ενάντια στις καπιταλιστικές πολιτικές, μετά την κατάρρευση του «υπαρκτού σοσιαλισμού», το χρεοστάσιο (1998) της αναδυόμενης Ρωσίας και την κατάρρευση (1995) των «τίγρων» της Άπω Ανατολής, την εισβολή των εννοιών του «δημόσιου χρέους» και της «χρηματοπιστωτικής επάρκειας» στη σφαίρα του δημόσιου λόγου όπως τις αναγνωρίζουμε σήμερα. Συναντήθηκαν με την εξέγερση στην Αργεντινή, το 2001, την κατάρρευση των δίδυμων πύργων στη Νέα Υόρκη, την ίδια χρονιά, και κυριάρχησαν στις διαδηλώσεις κατά των G-8/20 (κλπ) ως το 2006 και του πολέμου στο Ιράκ το 2003.

Η δημοφιλία των κοινωνικών φόρουμ, η αποκατάσταση της κανονικότητας στην Αργεντινή με τη μορφή του σχεδίου της εθνικοποίησης της εξόδου από την κρίση του χρέους, η μεταφορά του πολέμου για πρώτη φορά στο έδαφος των ΗΠΑ και η «ευχή» οπισθοχώρησης της ιμπεριαλιστικής αλαζονείας, η πίστη στην «Ευρώπη της ειρήνης», τα εκατομμύρια που κατέβηκαν στο δρόμο ενάντια στην εισβολή στο Ιράκ, η διάχυτη στήριξη του πρωτοκόλλου του Κιότο, έθρεψαν την ελπίδα ότι ένας «άλλος» κόσμος ήταν εφικτός. Ταυτόχρονα, όμως, το 2001 αναδεικνύεται σε χρονιά-συμβάν από τη μεριά των κρατικών πολιτικών: Απέναντι στον κύκλο της αναζήτησης «περισσότερης δημοκρατίας», στην οικονομία, την πολιτική και την κοινωνία από την μεριά των πολιτών, περισσότερη δημοκρατία θα σήμαινε: κατάσταση πολιορκίας, πολιτική μηδενικής ανοχής, στρατιωτική καταστολή των βίαιων ταραχών για να αποκατασταθεί η ομαλότητα της κοινωνικής ειρήνης. Μιας κοινωνικής ειρήνης που εύχονταν και οι δύο μεριές τελικά - από άλλες, όμως, θέσεις.

Είναι η χρονιά κατά την οποία ο «μουσουλμανικός κίνδυνος» εμφανίστηκε ως απειλή κατά «του τρόπου ζωής μας», βασική έννοια-εργαλείο για την απαίτηση εθνικής ενότητας και κοινωνικής «ησυχίας» στις χώρες του 1^{ου} κόσμου. Είναι η χρονιά κατά την οποία ξεκίνησε ο «Πόλεμος Κατά της Τρομοκρατίας», ένας πόλεμος που μπορεί να μην κηρύχτηκε επίσημα, αλλά είναι ως σήμερα αιχμή του δόρατος του πολέμου που διεξάγει ο κόσμος του κεφαλαίου ενάντια στον κόσμο της εργασίας: από το καθεστώς έκτακτης ανάγκης στις ΗΠΑ και τις εισβολές του ΟΗΕ, του ΝΑΤΟ και του ευρωστρατού σε όλη την Μ. Ανατολή και τη Β. Αφρική ως την εισβολή της Ρωσίας στον Καύκασο και την Οσετία, από τις αντιτρομοκρατικές επιχειρήσεις του Ισραήλ στην Παλαιστίνη ως την αντιτρομοκρατική εκστρατεία της ουκρανικής κυβέρνησης στο Ντονιέσκ και το Λουγκάνσκ.

Κάπως έτσι, αντίθετα με τις εξαγγελίες των κινημάτων, ο πόλεμος δεν τελείωσε, οι εκπομπές αερίων θερμοκηπίου αυξήθηκαν, οι τράπεζες κυριαρχούν και το κίνημα των κοινωνικών φόρουμ μαράζωσε. Έμειναν πίσω, στα πλαίσια της διαρκούς ανάγκης συστημικής θωράκισης, οι αντιτρομοκρατικοί νόμοι, οι ενιαίες πολιτικές άμυνας και ασφάλειας της ΕΕ, τα δόγματα του ΝΑΤΟ για τον 21^ο αιώνα, η συμμετοχή του στρατού στην ασφάλεια των εσωτερικών δομών, από τις Ολυμπιάδες του 2004-2008-2012 ως τις περιπτώσεις καταστροφών (Ν. Ορλεάνη, 2005 / Αϊτή 2010) ενάντια στους αντιφρονούντες και τους αποκλεισμένους. Ένας ολόκληρος κύκλος διαμαρτυρίας έφθανε στο τέλος του ακριβώς όταν εξερράγησαν τα καζάνια του παγκόσμιου καπιταλισμού της Wall και της Downing Street, το 2008, αποκαλύπτοντας βίαια, τόσο τα ριζικά προβλήματα όσο και τις νέες ευκαιρίες για ριζοσπαστισμό.

Η κατάρρευση του χρηματοπιστωτικού συστήματος στις ΗΠΑ αποτέλεσε το συμβάν[2] της μετάβασης σε αυτό που θα μπορούσαμε να ονομάσουμε «εποχή των ταραχών» τόσο για τους πάνω όσο και για τους κάτω. Ο αμερικανός πρόεδρος Τζορτζ Μπους απευθυνόταν στο έθνος, για να μιλήσει για τη χρηματοπιστωτική κρίση, με όρους παρόμοιους με εκείνους που είχε χρησιμοποιήσει μετά την 11^η Σεπτεμβρίου. Η *Le Monde* τιτλοφορούσε το περιοδικό της τον Οκτώβριο του 2008: «Το τέλος ενός κόσμου». Σχεδόν την ίδια ώρα, ξεσπούσε στην Ελλάδα η «πρώτη εξέγερση της κρίσης» (η ονομασία δεν είναι δική μας αλλά του συνόλου του διεθνούς τύπου), τον Δεκέμβρη του 2008.

Η χρησιμοποίηση του ίδιου λόγου τόσο για την έναρξη του αντιτρομοκρατικού πολέμου όσο και για την έναρξη της αντιμετώπισης της παγκόσμιας κρίσης, δεν καθορίζει την «εποχή του φόβου», για την οποία τόσο μίλησε η αριστερά τα προηγούμενα χρόνια. Καθορίζει την ανάδειξη της έννοιας της ασφάλειας ως κυρίαρχης πολιτικής έννοιας σε όλες τις υποθέσεις της ταξικής πάλης. Καθορίζει την απόπειρα επιβολής της «κατάσταση έκτακτης ανάγκης» ως μια σταθερά της ζωής, από το πεδίο των απομακρυσμένων πολέμων, στο πεδίο της οικονομίας και τελικά στην ίδια την εσωτερική πολιτική. Είναι η κατάσταση έκτακτης ανάγκης που επιβάλλουν οι μηχανισμοί του συστήματος σήμερα, για να απαντήσουν προληπτικά στην κατάσταση έκτακτης ανάγκης που μπορούν να επιβάλλουν οι καταπιεσμένοι. Κι εδώ θα πρέπει να θυμίσουμε ότι η διαφορά μεταξύ τους συγκροτεί την απόσταση ανάμεσα στην επανάσταση και την αντεπανάσταση. Σε αντίθεση με τις θεωρήσεις ότι αυτό το στοίχημα θα «παιχτεί» σε ένα απροσδιόριστο (κοντινό ή μακρινό) μέλλον, πιστεύουμε ότι ήδη -τόσο διεθνώς όσο και εθνικά- το δίλημμα είναι πλέον σαφές και το βάζει η ίδια η πραγματική ιστορία.

Ο Δεκέμβρης του '08 θεωρήθηκε από πολλούς ως απάντηση στην ερώτηση: «τι επιπλέον, μετά το Seattle»[3]. Θεωρήθηκε, ακόμα περισσότερο, ως απάντηση στην παγκόσμια κρίση και το ερώτημα των επαναστατικών δυνατοτήτων. Φυσικά, δεν θα μπορούσε να είναι. Ανέδειξε, όμως, ανολοκλήρωτες επαναστατικές δυνατότητες σε μια μειοψηφική και ατελή κοινωνική σύνθεση. Για πρώτη φορά στην ιστορία του ολοκληρωτικού καπιταλισμού, τα παιδιά των «μικροαστών» και μια μορφωμένη κι ελπιδοφόρα «νέα εργατική βάρδια», έσπασε την κοινωνική γυάλα της ομαλότητας, συναντήθηκε με τους αποκλεισμένους και τους μετανάστες (το πιο πραγματικό και εκμεταλλευόμενο εργατικό δυναμικό της «ισχυρής Ελλάδας» στα χρόνια της ανάπτυξης της) σε ένα εκρηκτικό μίγμα που τρόμαξε τα αστικά επιτελεία σε όλο τον κόσμο για μια στιγμή. Τόσο της αναλογούσε: μια στιγμή.

Για την αριστερά που διαβάζει Λένιν και συζητά για τους μπολσεβίκους και την επαναστατική παράδοση του 1917, θα έπρεπε να είναι κατακτημένη γνώση το γεγονός ότι μια στιγμή δεν είναι τίποτα από μόνη της αλλά πως αρκεί για να ανοίξει ένας νέος επαναστατικός κύκλος - όχι για να νικήσει την ίδια ώρα ή να «παιχτεί σε μια ζαριά», αλλά για να δημιουργηθούν τα πολιτικά ρήγματα στο βαρύ καπάκι της αστικής και της κρατικής πολιτικής, για να εμφανιστεί ξανά ο κομμουνισμός ως «η πραγματική κίνηση που καταργεί την υπάρχουσα τάξη πραγμάτων».

Η αριστερά, όμως, απάντησε πως χρειάζονται πρώτα δικαιώματα, πως θα εμφανιστούν αργότερα οι «εργατικοί Δεκέμβρηδες», πως πρέπει πρώτα να συγκροτηθεί το κόμμα, το μέτωπο και πως αυτά θα συσσωρεύσουν τους όρους για την επανάσταση της τάξης. Είναι αλήθεια πως όσοι συμμετείχαν στον Δεκέμβρη δεν θεωρήθηκαν ως μια αρχική συλλογική έκφραση νέων μορφών της τάξης. Εμφανίστηκαν μια σειρά από ταυτότητες για να υποκαταστήσουν αυτή την πρωτόλεια ταξική ενότητα: μετανάστες, εξεγερμένοι, φοιτητές, λούμπεν, εργαζόμενοι χωρίς δικαιώματα (ή οι «πράκτορες» και οι «σωματέμποροι» του ΚΚΕ), όλοι αποσυνδεδεμένοι από τα κοινά στοιχεία του παρόντος και του μέλλοντός τους. Η εργατική τάξη, που θα ξαναένωνε τους μικροαστούς και τους μετανάστες, τους λούμπεν και τα χαμηλά μεσαία στρώματα, δεν είχε εμφανιστεί ακόμα.

Αν επιμένουμε τόσο πολύ στην ανάλυση ενός συγκεκριμένου, χωρικά και χρονικά, γεγονότος είναι γιατί οι συνθήκες που το παρήγαγαν διαρκώς οξύνονται και τα χαρακτηριστικά του εμφανίζονται συνεχώς με νέους όρους, σε όλη την τελευταία 5ετία. Είναι, ακόμα περισσότερο, γιατί οι μηχανισμοί κράτους και κεφαλαίου ενσωμάτωσαν πολλά από τα διδάγματά του, η πολιτική εκπροσώπηση της τάξης όμως ελάχιστα.

Από τον Δεκέμβρη του '08 στον Μάη του '10, από τον Οκτώβρη του '11 στον Φλεβάρη του '12, από τις πρώτες συγκρούσεις στο δρόμο με τους μηχανισμούς καταστολής της νέας κυβέρνησης Παπανδρέου το '09 ως την μάχη για το μεσοπρόθεσμο και την πτώση της το καλοκαίρι του '12, ακόμα και τα δύο τελευταία χρόνια κινηματικής «νηνεμίας», η μία απονομιμοποιημένη κυβέρνηση αντικαθιστά την άλλη, το ένα «μίνι πολιτικό πραξικόπημα» διαδέχεται το άλλο, οι πολιτικοί εκπρόσωποι του αστικού συστήματος εξουσίας φθείρονται διαρκώς γρηγορότερα - είτε πρόκειται για την «αριστερή» είτε πρόκειται για την «(ακρο-)δεξιά» πλευρά του «συνταγματικού τόξου». Κι, όμως, οι «εργατικοί Δεκέμβρηδες» δεν φάνηκαν ακόμα.

Από την πρώτη στιγμή είχαμε αναγνωρίσει ότι δεν θα ήταν μια μάχη σαν τις προηγούμενες. Δεν θύμιζε σε τίποτα τις αναμετρήσεις της προηγούμενης περιόδου (ούτε καν της αμέσως προηγούμενης μεγάλης μάχης του ασφαλιστικού του Γιαννίτη, που αποτέλεσε ορόσημο για την αριστερά). Αν κάτι είναι φανερό πλέον, είναι ότι δεν υπάρχει καμία διάθεση διαπραγμάτευσης του αστικού μπλοκ εξουσίας με τον κόσμο της εργασίας. Αντί για το σημείο ισορροπίας της σχέσης μισθών-κερδών, που διαπραγματευόταν με την κοινωνική πλειοψηφία στα μητροπολιτικά κέντρα, το κεφάλαιο σήμερα διαπραγματεύεται με ένα κλάσμα του προλεταριάτου για το σημείο ισορροπίας ενταγμένων-αποκλεισμένων στην κοινωνία του 1/3, που σιγά-σιγά παίρνει όλο και πιο σαφή μορφή.

Τίποτε από αυτά που συγκροτούσε την εργατική ταυτότητα για δεκαετίες δεν υπήρχε για να αποτελέσει οδηγό της μάχης ενάντια στα μνημόνια. Γι' αυτό εξάλλου και οι από κάτω δεν έμπαιναν με ευκολία στις νόρμες της γραφειοκρατίας των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ και του περιεχομένου του αγώνα του παλιού εργατικού κινήματος. Η πολιτική είχε εισβάλλει με τον πιο βίαιο τρόπο στις μάζες, για πρώτη φορά αμφισβητήθηκε η ΕΕ και ο ρόλος της τόσο έντονα αλλά και η μεθοδολογία των αγώνων. Μπορεί να μοιάζει αντίφαση, αλλά τα χαρακτηριστικά στα οποία καταλογίζουμε την ευθύνη για τις ήττες των εργατικών αγώνων είναι τα πιο ελπιδοφόρα αυτού που επιχειρούμε να περιγράψουμε ως νέο εργατικό κίνημα

Η 48ωρη απεργία του Ιουνίου του 2011, όπου το υπάρχον εργατικό κίνημα συναντήθηκε με το κίνημα των αγανακτισμένων και τις λαϊκές συνελεύσεις των γειτονιών σε πορείες που όμοιες του δεν είχαμε

συναντήσει μέχρι τότε, ήταν η στιγμή που η εργατική τάξη χρησιμοποίησε τη μέθοδο της ανεξάρτητης ταξικής πάλης.

Στιγμές αυτής της διαδικασίας εμφανίστηκαν τον Μάη του 2010, τον Οκτώβρη του '11, τον Φλεβάρη του '12. Ο πυρήνας των σκληρών μέτρων, όμως, δεν ανακόπηκε. Αν κάτι άφησε πίσω της μια σκληρή τριετία λαϊκών αγώνων ήταν η διάχυτη πολιτική αποσταθεροποίηση, η αδυναμία νομιμοποίησης των εφαρμοζόμενων πολιτικών.

Αναρωτιόμαστε: χρειάζονταν ή όχι, για να δώσουν χώρο στην πολιτικοποίηση του κινήματος, ανεξάρτητα κέντρα αγώνα σε κάθε γειτονιά με την μορφή της επανοικειοποίησης των δημόσιων χώρων; Χρειάζονταν ή όχι ανεξάρτητα εργατικά κέντρα αγώνα σε κάθε μεγάλη απεργία αλλά και στις εργατικές μάχες στις γειτονιές, με τη μορφή της κατάληψης των δημοσίων κτιρίων, των μέσων μεταφοράς, των επιχειρήσεων κοινής ωφελείας; Χρειάζονταν ή όχι, παράλληλα με τις κεντρικές πολιτικές του εργατικού κινήματος στις μεγάλες μάχες (ειδικότητα της «ενότητας της αριστεράς»), η δημιουργία κοινοτήτων αγώνα εργαζομένων-ανέργων πέρα κι έξω από τις μορφές των κρατικών παροχών ή/και της κρατικής φιλανθρωπίας;

Οι καταλήψεις κτιρίων (δημόσιων ή εταιρικών, ιδίως αχρησιμοποίητων-εγκαταλειμμένων) και η αλλαγή της χρήσης τους για τις άμεσες κοινωνικές ανάγκες όσων καλούνταν να δώσουν την πολιτική μάχη, η δημιουργία συνελεύσεων που θα συζήταγαν και θα έπρατταν στη βάση του αγώνα που δινόταν και στις μορφές που αυτός θα έπαιρνε, έπρεπε ή δεν έπρεπε να είναι στον σχεδιασμό μας; Τελικά, χρειάζονταν ή δεν χρειάζονταν μορφές αποσταθεροποίησης, όχι μόνο του επίσημου πολιτικού σκηνικού, αλλά και της ίδιας της κοινωνικής ομαλότητας, της συνέχειας της παραγωγής πάνω στην οποία χτίζεται η συναίνεση αυτών των πολιτικών;

Ένα μικρό παράδειγμα: Δεν πρέπει να μας προβληματίσει το γεγονός ότι δεν έγινε ποτέ κατάληψη και μπλοκάρισμα του κέντρου έκδοσης λογαριασμών της ΔΕΗ την ώρα των μεγάλων μαχών για τα μνημόνια και το μεσοπρόθεσμο, όταν ήδη χιλιάδες άνθρωποι στερούνταν τα βασικά της επιβίωσης (κι ας μην ήταν τότε κοινωνική πλειοψηφία), αλλά κάτι τέτοιο επιχειρήθηκε μόνο όταν η κυβέρνηση άρχισε να περνάει το φόρο κατοικίας μέσα από τους λογαριασμούς; Αλήθεια, είναι μέτρο του βαθέματος ενός κοινωνικοπολιτικού μετώπου ρήξης και ανατροπής (από τα πολλά που προτείνουμε) η σύγκρουση με την ιδιοκτησία -όχι αφηρημένα/ιδεολογικά αλλά- από τη σκοπιά των κοινωνικών αναγκών;

Τελικά, ποια κοινωνικά στρώματα εκπροσωπούμε; Αν θέλουμε να τα εκπροσωπούμε όλα, αυτό γίνεται μόνο στα πλαίσια μιας εθνικής-κρατικής πολιτικής. Η εθνική πολιτική, όμως, εκφράζεται πάντα από το κράτος και την κυριαρχία των αστικών συμφερόντων. Ολόκληρος ο 20^{ος} αιώνας απέδειξε πως η «ελπίδα» ότι υπάρχουν κρατικά μέτρα από τη σκοπιά της επαναστατικής προοπτικής στην κατεύθυνση της επανάστασης, για να τη ζήσουν κάποτε κάποιες γενιές μετά από μας, είναι «αντικειμενικά» η χειρότερη εκδοχή της θεωρίας των σταδίων.

Δεν υπάρχει ανακούφιση σήμερα (αυτό που εξαγγέλλει ως αριστερή κυβερνητική πολιτική ο ΣΥΡΙΖΑ) χωρίς επαναστατικό ρεύμα που θα επιβάλλει τις κοινωνικές ανάγκες στην πολιτική μορφή του κόσμου που ζούμε (όσο «αντιδραστική» ή «προοδευτική» κι αν είναι). Όπως δεν υπάρχει επανάσταση αύριο (αυτό που επαγγέλλεται ως αφηρημένο σοσιαλισμό το ΚΚΕ) χωρίς πραγματικό, άμεσο κίνημα επιβολής των μέτρων μιας επαναστατημένης κοινωνίας που θα τους χωράει όλους σήμερα. Και αυτό συνιστά πυρήνα της επαναστατικής πολιτικής στο παρόν. Η αποσύνδεση του ενός από το άλλο είναι το μέτρο της ήττας μας. Γι' αυτό και εξίσου, τόσο το κείμενο της ΠΕ όσο και αυτό των 11 συντρόφων, ταλαντεύονται ανάμεσα στους βράχους της κυβερνητικής εναλλαγής του ΣΥΡΙΖΑ και της λαϊκής συμμαχίας του ΚΚΕ.

Ας μην μεψιμοιρούμε που το πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ κερδίζει στις εκλογικές συνειδήσεις και

διαμορφώνει τα πολιτικά δεδομένα σήμερα. Ας μην μεμψιμοιρούμε, ακόμα, με την τακτική του ΚΚΕ, που διαπραγματεύεται τους κοινωνικούς αγώνες που δίνουν τα μέλη του, για να κερδίσει τη θέση του στο επίσημο πολιτικό σκηνικό, προβάλλοντας μια εκδοχή του «σοσιαλισμού που γνωρίσαμε». Αυτό θα συμβαίνει όσο το μαχόμενο κομμάτι της κοινωνίας θα αποκλείεται από την πολιτική συζήτηση και πρακτική της σύγκρουσης γύρω από το ποιος καθορίζει τους όρους της ίδιας της ζωής μας. Πρέπει να αναγνωρίσουμε ότι την περίοδο μετά τις 12 Φλεβάρη του 2012, η αριστερά σύρθηκε πίσω από τον διαχωρισμό της λαϊκής δράσης σε «καλή» και «κακή», σε υποκινούμενη και ώριμη, σύρθηκε πίσω από την πολιτική αντίληψη ότι ανώτερη πολιτική στιγμή είναι η εκλογική διαδικασία, διαχωρισμένη από την κατώτερη πολιτική στιγμή της σύγκρουσης στο δρόμο και στους χώρους παραγωγής και αναπαραγωγής της κοινωνίας και της τάξης.

Πιστεύουμε ότι, στην πραγματικότητα, τόσο η αντικαπιταλιστική αριστερά όσο και τμήματα της πολιτικής αναρχίας, επιχειρούν να εκπροσωπήσουν ως πολιτικές μορφές τμήματα της κοινωνίας τα οποία δεν αντιλαμβάνονται ως πραγματικά κοινωνικά υποκείμενα. Χρειάζεται κάτι πολύ περισσότερο από την «οργανωτική ανάπτυξη», την «πολιτική πειθώ» και την «έμπρακτη προπαγάνδα» (πάντα σχεδιασμένη σε κλειστές πολιτικές συζητήσεις) για να ενταχθούν οργανικά τα τμήματα του προλεταριάτου, στα οποία αναφερόμαστε, σε πολιτικές αντικαπιταλιστικές μορφές.

Πρώτα και κύρια, πρέπει να αποκτήσουν οργανικό ρόλο στην παραγωγή πολιτικής ενός συνολικού, ανεξάρτητου, εργατικού κινήματος με επαναστατικά χαρακτηριστικά. Αυτό, όμως, επιτυγχάνεται, μέσα στην ίδια την φωτιά της ταξικής πάλης. Χρέος της επαναστατικής αριστεράς δεν είναι να υποδείξει στους αγωνιζόμενους κλάδους ή τους αγωνιστές με ποιους τρόπους θα διεξάγουν την άμεση πάλη τους. Χρέος είναι να ανοίξει το δρόμο και να παράγει πολιτική κάλυψη στις μορφές που επιλέγουν οι ίδιοι (και τα μέλη της), ώστε τα πολιτικά συμπεράσματα από τις νίκες και τις ήττες τους να γίνονται υλική δύναμη ανατροπής, να ιδρύουν οργανικές σχέσεις ανάμεσα στην απελευθερωτική θεωρία και την υλική επιβίωση.

Πρέπει, φυσικά, να κατανοήσουμε ότι την αντίστροφη ακριβώς διαδικασία, και άρα τη συνείδηση της υποταγής δεμένη με το υλικό συμφέρον, την πετυχαίνουν κράτος και κεφάλαιο, όσο μαίνεται ο εμφύλιος στους από κάτω.

Για λογαριασμό όσων προσπέρασαν, σε επίπεδο αγανάκτησης (και πάντως όχι ως μέρος μιας κατάστασης στην οποία η αριστερά καλείται να αντιπαρατεθεί), τους θανάτους μεταναστών ως αποβολής του περιττού από τον εθνικό κορμό, τις «δουλειές» της ΕΛ.ΑΣ. στα σύνορα, σε συνεργασία με το λιμενικό και το πολεμικό ναυτικό, το στρατό και την FRONTEX, ή τις «δουλειές» του στρατού στους δρόμους της Θεσσαλονίκης και της Αθήνας, κατά εργαζομένων και διαδηλωτών, εμείς θα αναρωτηθούμε:

Τι ακριβώς σημαίνει η χρησιμοποίηση στρατιωτικών μέσων **τόσο στα σύνορα όσο και στα αστικά κέντρα**; Κι αν τελικά η φύλαξη των συνόρων ή οι ιμπεριαλιστικές αποστολές του ελληνικού στρατού ως αντι-τρομοκρατική επιχείρηση είναι ένα κοινό πεδίο ασφάλειας μαζί με τις αντιτρομοκρατικές επιχειρήσεις φύλαξης των πόλεων, **τότε που βρίσκεται η άμυνα της χώρας**; Τελικά, **τι σχέση έχουν όλα αυτά με την εθνική ανάπτυξη, την παραγωγική (ανα)συγκρότηση και τις διεκδικήσεις της κοινωνικής πλειοψηφίας**;

Μεγάλο μέρος της αριστεράς συνηθίζει να αναλύει την κατάσταση εκτάκτου ανάγκης ως μια προσωρινή -ως παθολογικό σύμπτωμα- κατάσταση στον αντίποδα των ομαλών συνθηκών και σε διακριτότητα από αυτές. Είναι, όμως, έτσι;

Ας μην κουραζόμαστε. Απάντηση δίνει η ΕΕ, το 2003, στο εντυπωσιακό κείμενό της για την Κοινή Πολιτική Άμυνας και Ασφάλειας: «*Με τις νέες απειλές που εμφανίζονται, η πρώτη γραμμή άμυνας θα είναι συχνά στο εξωτερικό[...]*καμία από τις νέες απειλές δεν είναι καθαρά στρατιωτική, ούτε

μπορούν ν' αντιμετωπιστούν με αμιγώς στρατιωτικά μέσα. Κάθε μία χρειάζεται ένα μίγμα μέσων[...]με ελέγχους των εξαγωγών και[...] πολιτικές, οικονομικές και άλλες πιέσεις. Η αντιμετώπιση της τρομοκρατίας μπορεί να απαιτήσει ένα μίγμα ικανοτήτων συλλογής πληροφοριών και αστυνομικών, δικαστικών, στρατιωτικών και άλλων μέσων. Το ζητούμενο είναι να συνδυάσουμε τα διάφορα μέσα και ικανότητες: τα ευρωπαϊκά προγράμματα βοήθειας και το Ευρωπαϊκό Ταμείο Ανάπτυξης, τις στρατιωτικές και μη στρατιωτικές δυνατότητες των κρατών μελών[...]Όλα αυτά μπορούν να έχουν επίπτωση στην ασφάλειά μας και στην ασφάλεια των τρίτων χωρών. **Η ασφάλεια είναι η πρώτη προϋπόθεση της ανάπτυξης.**»[4]

Ιδού, σε απάντηση όλων των δημοκρατικών εγκλίσεων, πώς ένα «απλό» κείμενο περιγραφής μιας κοινής πολιτικής της ΕΕ ενοποιεί την κυριαρχία του κράτους με την πολεμική-στρατιωτική του λειτουργία, υποτάσσει τα έθνη-κράτη στον γεωπολιτικό καταμερισμό αλλά ταυτόχρονα ισχυροποιεί την κυριαρχία των δομών τους επί των κοινωνιών, δημιουργεί το πλαίσιο ενότητας της υπεριαλιστικής λειτουργίας με την εσωτερική ασφάλεια και την ανάπτυξη.

Τα ΕΣΠΑ και η επιβολή πολιτικών στους δήμους και το κράτος, οι περικοπές και ο έλεγχος των δαπανών, τα προγράμματα δημοσιονομικής σταθερότητας και οι μηχανισμοί στήριξης, έρχονται για να διασφαλίσουν τη συνέχεια και την ουσία αυτής της πολιτικής. Τελικά, η υποχώρηση της πρακτικής του εργατικού κινήματος στα εθνικά πλαίσια αγώνων που δεν μπορούν να συνδεθούν ούτε καν με τους μετανάστες, βλέπει να περνά σαν τραίνο δίπλα της η κοινή πολιτική κράτους και κεφαλαίου σε μια αντίθετη πορεία: να ενοποιείται σε ενιαίες διεθνείς πολιτικές, σε διεθνείς συμμαχίες, να γίνεται υλική δύναμη απομόνωσης και συντριβής των κοινωνικών και πολιτικών κατηγοριών που προσπαθούν να αντισταθούν στη λαίλαπα των αναδιαρθρώσεων. Από πολλές απόψεις, αλλά κι από αυτή, η αριστερά εμφανίζεται τελικά στην κοινωνία ως δύναμη συντήρησης που υπερασπίζεται τις εθνικές κατακτήσεις ενός αφηρημένου παρελθόντος απέναντι στην απεριόριστη ορμή ενός μέλλοντος που εισβάλλει στο σήμερα. Δεν πρέπει να περιγράψει κανείς αυτό το μέλλον, όχι από την πλευρά της προετοιμασίας για ένα δυστοπικό blade-runner -όπως κάνει ο αστικός κόσμος και η κυρίαρχη ιδεολογική αφήγηση- αλλά από την πλευρά των απελευθερωτικών δυνατοτήτων; Δεν πρέπει να περιγράψει κανείς την ανάδειξη αυτής της δυνατότητας των καταπιεσμένων, σε αντίθεση με την κυρίαρχη αφήγηση που τους θέλει ως το «εγκληματικό συμπλήρωμα» της «κοινωνίας των πολιτών» και του «ιδιοτελή κυνικού ανθρώπου» που βρίσκει την απόλυτη περιγραφή του στη «μεσαία τάξη του 29%»;

Αν το δούμε από την αντίθετη σκοπιά, τώρα πια, οι φιγούρες του μετανάστη, του μπουτσαχεντίν, του αντάρτη των πόλεων, του απεργού, του διαδηλωτή και του ποινικού εγκληματία, επεξεργασμένες επί χρόνια στο τηλεοπτικό θέαμα και τα αστικά think tanks, αναπαράγονται και ταυτίζονται από τον κυρίαρχο λόγο, σε μια διαρκή κατάσταση εξαίρεσης. Γίνονται η απροσδιόριστη εικόνα του ανθρωπολογικού τύπου που απειλεί την ομαλότητα της εικονικής ευημερίας των σύγχρονων δυτικών δημοκρατιών, και αντικαθιστούν την έννοια του προλεταριάτου που ασφυκτιά κάτω από την καπιταλιστική βαρβαρότητα. **Η ενοποίηση των κοινωνικών και οικονομικών πολιτικών με τις πολιτικές ασφάλειας & άμυνας, θέτουν μια βασική προϋπόθεση, η οποία δεν έχει ακόμα αμφισβητηθεί με ταξικούς όρους:** Οι υπεριαλιστικές επεμβάσεις χρειάζονται για την επιβολή της ομαλής ροής του κεφαλαίου σε όλο τον πλανήτη, αναγκαίας για την κοινωνική ευημερία του πρώτου κόσμου, και η πολιτική της μηδενικής ανοχής χρειάζεται για την ομαλότητα της κοινωνικής αναπαραγωγής αυτού του κόσμου έναντι ενός πλανητικού ωκεανού κοινωνικών υποκειμένων που αντιδρούν βίαια στην αποδιάρθρωση της αγοράς εργασίας, τη διάλυση κοινωνικών παροχών και την έκρηξη των περιφερειακών πολέμων.

Μήπως η δίκη μας αριστερά, σε πείσμα του κυρίαρχου λόγου της αριστεράς, πρέπει να αντιμετωπίσει τη σύγκρουση που μαίνεται σήμερα ως σύγκρουση δύο κόσμων και μοντέλων ζωής και την διευρυμένη κοινωνική βαρβαρότητα ως το μέτρο της επιβολής της καπιταλιστικής μηχανής πάνω

στις ζωντανές δυνάμεις της κοινωνίας; Μήπως οι συμμαχίες που πρέπει να ψάξουμε ως μέλη της τάξης μας, και όχι απλώς ως φορείς ιδεολογικών σχηματισμών, δεν βρίσκονται στα κομμάτια του μικρού και μεσαίου κεφαλαίου και στους πολιτικούς φορείς που τα εκπροσωπούν στο όνομα της αριστεράς (τυχαία εντελώς: ΣΥΡΙΖΑ); Μήπως η αναγκαία ταξική ενότητα δεν βρίσκεται στην πολιτική ενότητα «επαναστατών»-«ρεφορμιστών», αλλά στα αγωνιζόμενα τμήματα του προλεταριάτου; Μπορεί να μην εκφράζουν συνειδητές πολιτικές στοχεύσεις και ίσως είναι εξίσου εύκολο να μπουν (με όρους «λούμπεν», όπως υποτιμητικά λέμε) σε αστικούς σχεδιασμούς, όμως είναι το κοινωνικό υλικό μετατροπής της αμφισβήτησης του καπιταλιστικού μονόδρομου σε ορίζοντα ανατροπής. Λιγότερο μας φαίνεται ότι είναι δυνατή η μετατροπή της συνείδησης και της πρακτικής των «χαροκαμένων μικροαστών» που αναζητούν «οάσεις» δικαιωμάτων στην καπιταλιστική επέλαση.

Δεν ισχυριζόμαστε, φυσικά, ότι πρέπει να επιλέξουμε αποκλειστικά το τάδε ή δείνα κοινωνικό υποκείμενο ως «νομοτελειακά ιστορικό φορέα» εξέγερσης-επανάστασης. Ισχυριζόμαστε ότι οι έννοιες των δικαιωμάτων και (πολύ περισσότερο) των κοινωνικών σχέσεων πρέπει να ξαναγραφτούν, να αποτελέσουν μέρος της «κίνησης που ανατρέπει την υπάρχουσα τάξη πραγμάτων» ως πραγματικό επίδικο του «κομμουνισμού του 21^{ου} αιώνα». Δυστυχώς, μάλλον είμαστε μακριά από το να το κάνουμε. Αυτό το νόημα έχει, ίσως, και η κριτική μεγάλου μέρους συντρόφων και συντροφισσών στο πώς τα ντοκουμέντα πραγματεύονται τις έννοιες του εθνικού και του διεθνισμού καθώς και του «υποκειμένου».

Δεν πιστεύουμε ότι το πρόβλημα στην σημερινή κατάσταση του αντικαπιταλιστικού ρεύματος είναι, αφηρημένα, η ANΤΑΡΣΥΑ και η μορφή της ως μέτωπο. Δεν πιστεύουμε, επίσης, ότι το πρόβλημα είναι, αφηρημένα, το εργατικό κίνημα, η κατάστασή του και οι μορφές του παλιού και του νέου.

Αντιθέτως, είναι ο τρόπος με τον οποίο επιλέχθηκε η ANΤΑΡΣΥΑ ως μορφή ενότητας της αντικαπιταλιστικής αριστεράς, είναι το σχέδιο της ενότητας με την υπόλοιπη αριστερά ή τμήματά της (στο κίνημα και την πολιτική), αλλά και η πρωτοκαθεδρία της πολιτικής ενότητας της αριστεράς έναντι της κοινωνικής ενότητας της τάξης. Είναι η αντίληψη της συγκρότησης του νέου εργατικού κινήματος ως ανασυγκρότηση του παλιού με αλλαγή των πολιτικών συσχετισμών εντός του και την ενότητα της αριστεράς (που θα είχε παραχθεί στην πολιτική σχέση των γραφείων). Τελικά, η περιγραφή για το νέο εργατικό κίνημα ανάγεται σε ανασυγκρότηση του παλιού με νέα αιτήματα, σε διεύρυνση της βάσης του για να περιλαμβάνει τα νέα κομμάτια της νεολαίας που δουλεύουν με όρους ελαστασφάλειας ή/και δομικής ανεργίας, σε ποσοτική του άνοδο, σε αλλαγή συσχετισμών, αλλά ΠΟΤΕ σε αλλαγή των ίδιων των όρων ύπαρξης της τάξης, στην κυριαρχία και πρωτοκαθεδρία των νέων μορφών εργασίας και στη σύγκρουση με το ίδιο το περιεχόμενο της εργασίας.

Τελικά, η παλιά στρεβλή υιοθέτηση της «συνείδησης απ' έξω» για το ιστορικό κομμουνιστικό κίνημα βρίσκει το απόγειό της στην υιοθέτηση της «συνείδησης από τα πάνω» για το σημερινό εργατικό κίνημα: Δεν έχει σημασία να αναζητηθεί αυτοτελώς το περιεχόμενο και η μορφή της συγκρότησης εργαζομένων-ανέργων, ντόπιων-μεταναστών, ενταγμένων-αποκλεισμένων, που θα συγκροούνται άμεσα με το αφεντικό, θα έχουν λόγο στην ίδια την ενσωμάτωσή τους ή όχι στην παραγωγή, θα ασκούν πολιτική στο μερικό (χώρο εργασίας) και στο γενικό (συνολική ταξική πάλη) και θα επιβάλλουν με όρους σύγκρουσης τη «δημοκρατία» (περιορισμένη λέξη για να περιγραφεί η ίδια τους η ύπαρξη) στους χώρους δουλειάς και ζωής τους. Σημασία έχει να συγκροτηθεί ένα ενιαίο μέτωπο της αριστεράς που θα διατρέχει ταυτόχρονα την πολιτική και κοινωνική σφαίρα και θα αλλάξει τους συσχετισμούς στην εργασία, ανάγοντας την πολιτική πάλη του αγωνιζόμενου λαού σε πολιτικές τεχνικές καθοδήγησης. Πιστεύουμε ότι αυτή η λογική δεν αξίζει στους συντρόφους και τις συντρόφισσες που βρίσκονται στην ANΤΑΡΣΥΑ και στους εργατικούς και τοπικούς αγώνες. Πιστεύουμε ότι τους απομονώνει και τους στερεί τη δυνατότητα να ψηλαφήσουν τις δυνατότητες χειραφέτησης που έχουν οι πολιτικές και κοινωνικές πρακτικές τους. Πιστεύουμε ότι αυτή η λογική

είναι ακριβώς που στερεί τη δυνατότητα στους πρωτοπόρους αγωνιστές να αναδειχθούν σε κάτι που, δυνητικά, ήδη-είναι: σε αγωνιζόμενα πρότυπα μιας άλλης κουλτούρας και στάσης ζωής.

Η ακρότατη συνέπεια αυτής της αντίληψης είναι και ο βασικός λόγος για τον οποίο η ΑΝΤΑΡΣΥΑ και οι κοινωνικοπολιτικές πρωτοβουλίες της αντικαπιταλιστικής αριστεράς αποτέλεσαν ένα από τους αγωγούς μεταφοράς του κινήματος στην εκλογική δεξαμενή του ΣΥΡΙΖΑ, ως κέντρου της «αριστερής κυβέρνησης εθνικής σωτηρίας»: Αν δεν έχει σημασία η στοιχειακή πάλη για αλλαγή της ίδιας της φύσης του εργατικού κινήματος, αν το εργατικό κίνημα είναι το «αυθόρμητο» υλικό των αγώνων για να ανοίξει ο δρόμος της αντιπαράθεσης (κοινοβουλευτικής ή μη) μεταξύ των δυνατών πολιτικών, αν δεν υπάρχει δυνατότητα για το εργατικό κίνημα να αποτελέσει πολιτική δύναμη ανατροπής ως τέτοιο, τότε αρκούν απλά οι αγώνες στο χώρο δουλειάς με τα παλιά μέσα (ή καινούρια - μικρή σημασία έχει) και η ενίσχυση του ενός ή του άλλου πολιτικού φορέα ανάλογα με τις πιθανότητες επιτυχίας του προγράμματός του.

Ένα παράδειγμα το οποίο θα πρέπει να μας προβληματίσει στις ιστορικές του διαστάσεις, είναι τόσο η άνοδος όσο και η πτώση του Συντονισμού Πρωτοβάθμιων Σωματείων. Η αποτυχία του, καταρχάς, εκτιμούμε ότι οφείλεται στο ότι πραγματικά ποτέ (με εξαίρεση ίσως την πρωτοβουλία για την Κούνεβα, το 2008-2009) δεν μπόρεσε να ξεπεράσει τον εαυτό του ως συγκόλληση αποφάσεων αριστερών οργανώσεων και κομμάτων και όχι πραγματική συντονιστική κίνηση αγωνιστικών σωματείων με διαδικασίες βάσης.

Όταν ξεκινήσαμε τη συζήτηση για το νέο εργατικό κίνημα βασιζόμασταν ουσιαστικά στην παραδοχή ότι το παραδοσιακό εργατικό κίνημα δεν μπορούσε να χωρέσει και να εκφράσει τις νέες μορφές εκμετάλλευσης που εμφανίζονταν ραγδαία στο προσκήνιο στην εποχή της άγριας εκμετάλλευσης της εργατικής δύναμης. Η παραδοχή αυτή αφορούσε όχι μόνο τους πολιτικούς συσχετισμούς αλλά τα ίδια δομικά χαρακτηριστικά του εργατικού συνδικαλισμού. Σήμερα και μετά την κρίση δυστυχώς αυτό που χαρακτηρίζει την νέα βάρδια δεν είναι οι νέες μορφές εκμετάλλευσης αλλά η ελάχιστη σχέση της ακόμη και με αυτές. Η νέα βάρδια βρίσκεται στην ζώνη του κοινωνικού λυκόφωτος και δίνει τη μάχη να κρατηθεί στην παραγωγική διαδικασία και να μη βγει εντελώς στο περιθώριο.

Ωστόσο η συντριπτική πλειοψηφία εντάσσει τα υλικά της συμφέροντα στην εργατική τάξη. Έχει συμφέρον στο να ανέβουν τα μεροκάματα, στο να κρατηθεί το επίδομα ανεργίας, να χτυπηθούν οι απολύσεις κτλ. Η σχέση με την παραγωγή μπορεί να είναι μικρή και με μεγάλα χρονικά διαλείμματα, όμως παραμένει. Όπως παραμένει βαθιά ριζωμένη και η πεποίθηση ότι μόνο η ένταξη στην παραγωγική διαδικασία μπορεί να εξασφαλίσει την επιβίωση και την άνοδο του βιοτικού επιπέδου. Σίγουρα μεγαλώνει και το κομμάτι των οριστικά αποκλεισμένων από την παραγωγή που σπρώχνονται στην παραοικονομία (π.χ μικροαπάτες, περιστασιακές ή «παράνομες» δουλειές κλπ), δεν είναι όμως (ακόμη τουλάχιστον) το κοινωνικό στρώμα που δίνει το τόνο στις κοινωνικές δομές.

Σε κάθε περίπτωση ο όρος «εργατική τάξη» σχετικοποιείται ενώ μπαίνουν νέα ερωτήματα για το πως μπορούν να ενωθούν και να οργανωθούν αποτελεσματικά οι σύγχρονοι καταπιεσμένοι. Την ίδια ώρα, όμως, ολόκληρες γενιές διαμορφώνονται για να αποτελέσουν το κοινωνιολογικό υπόβαθρο μιας ριζικά νέας αντίληψης για την ζωντανή εργασία, την υποτίμησή της και την σχέση της με την παραγωγή αξιών και αντικειμένων. Είναι οι γενιές που θα κληθούν να δώσουν στον κόσμο την μελλοντική μορφή του.

Εμείς, αγωνιζόμαστε για να αλλάξει η αναλογία ανάμεσα στη δουλειά που κάνουμε για την ανάπτυξη της δικής μας ζωής, γνώσης, προσωπικότητας και ελευθερίας και στην απλήρωτη δουλειά που κάνουμε για την ανάπτυξη του κέρδους, της ανταγωνιστικότητας, της επιθετικότητας και της ασυδοσίας του κεφαλαίου, που σημαίνει βαθύτερη υποβάθμιση της δικής μας ζωής και ελευθερίας. Μπορεί αυτό να αποκρυσταλλωθεί στην ανατροπή της «σχέσης μισθών-κερδών» ή στην «επιστροφή στο 2009» (που, πλέον, όλη η αριστερά -μαζί με αυτή των 1400 ευρώ του καιρού της «ανάπτυξης»-

έχει ως προμετωπίδα...);

Είναι σημαντικό να δούμε ότι η πραγματική κίνηση της νεολαίας, αλλά και της εργατικής τάξης ως σύνολο, σαν τον τυφλοπόντικα της «18^{ης} Μπρυμαίρ», εμπεριέχει ήδη την κριτική της εργασίας ως συγκεκριμένου καταμερισμού στο διεθνές και εθνικό πλέγμα του κεφαλαίου. Δεν πρέπει να αναρωτηθούμε αν, με τις θέσεις και τα προγράμματά μας ως ΝΑΡ ή ΑΝΤΑΡΣΥΑ, κάνουμε απλώς κριτική στον καταμερισμό εργασίας του σημερινού καπιταλισμού ζητώντας κάποιον άλλο (πιο ανθρώπινο) αφήνοντας να μας διαφύγει το ίδιο το περιεχόμενό της και η κοινωνική αναπαραγωγή που εξυπηρετεί;

Ας δούμε τον (κοινοβουλευτικό κυρίως) τσακωμό «αριστεράς-δεξιάς» για τα ναυπηγεία και την πολεμική βιομηχανία και το «εθνικό πλαίσιο» λύσης των προβλημάτων της. Δεν θέλουμε να προκατάλαβουμε καμία απάντηση, αλλά, μήπως είναι χρέος της επαναστατικής αριστεράς να περιγράψει άλλο κοινωνικό μοντέλο πέρα από το «περισσότερα δικαιώματα-καμία απόλυση» για τους εργαζόμενους στη βιομηχανία πολέμου; Κάτι τέτοιο θέλουμε να περιγράψουμε για τις αναλύσεις, τα περιεχόμενα και τις μορφές του αγώνα με αφορμή πολλές μάχες που δόθηκαν τα τελευταία χρόνια.

Σε αυτό το πλαίσιο -και μόνο- παλεύουμε σήμερα για την ανατροπή του διαρκούς αντεργατικού πραξικοπήματος του κεφαλαίου, για την παραμικρή βελτίωση στους όρους ζωής και ελευθερίας των εργαζομένων και της νεολαίας. Για να είναι αποτελεσματική η πάλη μας, δεδομένης και της σημερινής σύνθεσης του καπιταλισμού. Αυτό το πλαίσιο πρέπει να υπηρετούν οι μετωπικές μας προσπάθειες και για αυτό τον σκοπό τις δημιουργούμε και εντασσόμαστε σε αυτές προσπαθώντας να παράξουμε πιο στρατηγικά ερωτήματα και να αναβαθμίσουμε, με αυτόν τον τρόπο, την δυνατότητα για στρατηγική ενοποίησή τους. Δρώντας στους χώρους αλλά σκεπτόμενοι παν-κοινωνικά αναπτύσσουμε την χάρτα αναγκών και δικαιωμάτων που σε κάθε φάση και καμπή ανάπτυξης της θέτει στο στόχαστρο τα πυρηνικά στοιχεία και τη μήτρα της φύσης του σημερινού καπιταλισμού σαν την μόνη απάντηση που μπορεί να είναι ρεαλιστική για την κατάκτηση υλικών νικών – Αλλιώς δεν είναι τίποτα άλλο παρά τεχνική παράθεση αιτημάτων προς το κράτος και το κεφάλαιο.

Σε αυτή τη βάση, δεν πρέπει να δούμε πώς μπορούν να κωδικοποιηθούν, ως άμεση πρακτική σήμερα, τα παραπάνω; Πάνω σε ποια βάση μπορούμε να συζητήσουμε με το κίνημα για την ίδια την πολιτική οργάνωση της κοινωνίας ως κοινότητας (-κοινοτήτων) αγώνα;

Ας δούμε μερικά στοιχεία σε αυτή την κατεύθυνση:

1) Αμφισβητούμε την αστική νομιμότητα και κινούμαστε στα όρια της στις δομές του κινήματος, στις μορφές πάλης, στο περιεχόμενο. Γύρω απ' τα σωματεία αναπτύσσουμε και μη αναγνωρισμένες -θεσμικά- μορφές οργάνωσης: επιτροπές ανέργων, συνελεύσεις σε περιοχές και ειδικές περιπτώσεις, συνελεύσεις απολυμένων κ.α. Διεκδικούμε κάλυψη όλων αυτών και από τις θεσμικές συνδικαλιστικές διαδικασίες. Άρνηση της πολιτικής επιστράτευσης, μπλοκάρισμα της παραγωγικής διαδικασίας και με άλλους τρόπους εκτός από τις απεργίες, όπως καταλήψεις κτιρίων, περιφρούρηση εισόδων, τσάκισμα των απεργοσπαστικών μηχανισμών. Σύγκρουση με τις δυνάμεις καταστολής για την επιβολή του αγωνιστικού σχεδιασμού, μάχη για την αποσταθεροποίηση και διακοπή της κοινωνικής ομαλότητας και της συναίνεσης στην οποία χτίζονται αυτές οι πολιτικές. Επιχείρηση αλλαγής των ίδιων των όρων και των μορφών παραγωγής-αναπαραγωγής, ως ευκαιρία που εμφανίζεται κάθε φορά κάτω από «εξαιρετικές» συνθήκες. Δεν πρέπει να συζητήσουμε για τις «χαμένες» (ή όχι) δυνατότητες από τις εργατικές απόπειρες των τελευταίων χρόνων: τι σχέση έχουν μεταξύ τους, η ΒΙΟ.ΜΕ. και η Ελληνική Χαλυβουργία, τα Ελληνικά Γράμματα και η ΕΡΤ; Μπορούν να εμφανιστούν ως κάτι άλλο από τίμιες απόπειρες των ίδιων των εργαζομένων να διεκδικήσουν την ύπαρξη-αναγνώρισή τους από το κράτος, χωρίς το μπλοκάρισμα της ομαλότητας της παραγωγής σε διευρυμένα τμήματα της κοινωνίας;

Η βία δεν είναι φετίχ ούτε στην χρήση της ούτε στην άρνηση της. Τα αιτήματα των αγώνων δίνουν λόγο μόνο στο κοινωνικά αναγκαίο. Δεν υπάρχουν αστικά συντάγματα και ευρωπαϊκές κατευθυντήριες που βάζουν όρια στις διεκδικήσεις μας.

2) Αναπτύσσουμε σε ανώτερο επίπεδο την ταξική αλληλεγγύη σε τρία επίπεδα:

α) στην εξασφάλιση της επιβίωσης και στην ελάχιστη διατήρηση βιοτικού επιπέδου ως απάντηση στην κατάρρευση των κοινωνικών παροχών. Αυτό, όμως, δεν μπορεί να γίνει με όρους υποκατάστασης της φιλανθρωπίας. Πρέπει να αντιστρέψουμε την πρακτική της Χρυσής Αυγής, που χρησιμοποίησε την έννοια της αλληλεγγύης για να ενισχύσει το πολιτικό της ρεύμα ενισχύοντας ταυτόχρονα την υποταγή των πιο ευάλωτων κομματιών της κοινωνίας στην κρατική φιλανθρωπία και στην εθνικιστική/ρατσιστική αφήγηση. Η αλληλεγγύη για εμάς δεν μπορεί να μην έχει το χαρακτήρα της μαχητικής συγκρότησης των ίδιων των «φτωχών», όχι ως «προστατευόμενης» ομάδας αλλά ως ισότιμου, ενεργού πολιτικού σώματος μαζί με το «επίσημο» εργατικό κίνημα, της πάλης για τα συνολικά κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα, της αλλαγής των ίδιων των κοινωνικών δεσμών ανάμεσα στην κοινωνική πλειοψηφία.

β) στο σπάσιμο του κοινωνικού αυτοματισμού και στην ανάδειξη μερικών κλαδικών αγώνων. Αλήθεια, με αφορμή ιστορίες που βιώσαμε όλοι (και ακόμα δεν έχουμε συζητήσει συλλογικά), στην απεργία των εργαζόμενων στο μετρό και στην (μη-)απεργία των εκπαιδευτικών, ποιο είναι το χρέος της επαναστατικής αριστεράς; Είναι μήπως να περιγράψει τα όρια των κλαδικών αγώνων, να ζητήσει από την κοινωνία μια αφηρημένη ιδεολογική ενότητα με τα επιμέρους αγωνιζόμενα κομμάτια της και να βγάλει το συμπέρασμα ότι χρειάζεται ένας άλλος κομμουνιστικός φορέας για να την επιτύχει;

Δε θα έπρεπε να διευρύνει το κοινωνικό περιεχόμενο αυτών των αγώνων, να μην τους επιτρέψει να αναδιπλωθούν υπό το βάρος των «συσχετισμών» (με τα υλικά και πολιτικά εφόδια με τα οποία μπαίνει στη μάχη, είναι λογικό να υποχωρεί ένας κλάδος μαζί με τους αλληλέγγυους του μπροστά στην επίθεση ενός εμπόλεμου κατασταλτικού μηχανισμού), να δώσει άλλο περιεχόμενο στις κοινωνικές ανάγκες και το πώς τις αντιλαμβάνεται η κοινωνία ως σύνολο. Να «αναγκάσει» αυτήν την ίδια την κοινωνία να διχαστεί στο εσωτερικό της ως ενεργός μέτοχος κι όχι ως παρακολουθητής συγκρουόμενων πολιτικών σχεδίων. Δεν πιστεύουμε ότι είναι ζήτημα «πολλών ή λίγων» δυνάμεων. Πιστεύουμε ότι έχει να κάνει με μια ξεκάθαρη πολιτική απόφαση για το τι κάνεις με το όριο της αστικής νομιμότητας που σου χαράζουν οι κρατικοί μηχανισμοί.

γ) στην υπεράσπιση και προστασία όσων διώκονται για την δράση τους από το κράτος και τους μηχανισμούς του. Αυτή η ταξική αλληλεγγύη πρέπει να αναπτύσσεται τόσο σε τοπικό όσο και κλαδικό επίπεδο. Εδώ είναι σημαντικό να προστεθεί το εξής: Δεν μπορεί το αντιπολεμικό κίνημα να ακολουθεί την «παλιά» μορφή της ανθρωπιστικής αλληλεγγύης στους πολέμους που μαίνονται μακριά από τη χώρα μας χωρίς να τη συνδέει με την καθημερινή ταξική πάλη στο εσωτερικό. Δεν μπορεί να εμφανίζονται ξεχωριστές μορφές και πρωτοβουλίες διεκδίκησης δημοκρατικών ελευθεριών, αντιρατσισμού/διεθνισμού, αντιπολεμικών πρωτοβουλιών (για τη Γάζα, την Παλαιστίνη, την Ουκρανία), για την πάλη μέσα κι έξω από το στρατό και αυτές να μην συγκροτούνται σε έναν ενιαίο διάλογο του εργατικού κινήματος γύρω από την ενοποίηση του πολέμου σε ένα συνεχές (από το κοινωνικό ως το γεω-πολιτικό πεδίο). Αν επικαλούμαστε και παλεύουμε για την συγκρότηση του αντιπολεμικού κινήματος εργατικής κατεύθυνσης ως οργανικό μέρος του εργατικού κινήματος και της διεθνιστικής του προοπτικής, είναι γιατί αυτό μπορεί να μπλοκάρει την ενοποίηση των κατασταλτικών μηχανισμών του κράτους απέναντι στον κόσμο της εργασίας (όπως έγινε τον Δεκέμβρη του '08 ή στην απεργία των ΟΤΑ των Οκτώβρη του 2011), γιατί μπορεί να μπλοκάρει τη διαδικασία πολιτικής επιστράτευσης (ως στρατιωτικοποίησης της εργασίας), γιατί μπορεί να μπλοκάρει την συμμετοχή του ελληνικού κράτους στις ιμπεριαλιστικές αποστολές (όπως έγινε, σε ένα βαθμό, στον πόλεμο της Γιουγκοσλαβίας το 1999), γιατί μπορεί να μπλοκάρει την διείδυση των κρατικών μηχανισμών στο εργατικό κίνημα και τη δικαστική καταστολή του.

3) Ανάδειξη της λογικής του εργατικού ελέγχου σε καθοριστικό στοιχείο της ενότητας οικονομικού-πολιτικού αγώνα και ταυτόχρονης υπέρβασης του διαχωρισμού τους. Η συμμετοχή των εργαζομένων στις αποφάσεις για την παραγωγή, τις οποίες θα πρέπει να μπορούν να επιβάλλουν οι ίδιοι, μπορεί να φέρει δραστικές αλλαγές στις τράπεζες, στην ενημέρωση, στην παιδεία, την υγεία, προς το συνολικό όφελος. Φυσικά, εμείς πρέπει να διεκδικήσουμε η συμμετοχή αυτή να είναι όλο και πιο ουσιαστική και με πραγματικές αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες. Επίσης, θα αναγκάσει τους ίδιους τους εργαζόμενους να υπερβούν τα οικονομικά αιτήματα, να έχουν βαθύτερες γνώσεις πάνω στον παραγωγικό κλάδο που ανήκουν, να κατανοούν την θέση και τη σημασία του κλάδου συνολικά στην παραγωγή. Μπορούν, λοιπόν, να συνδέουν καλύτερα τους μερικούς-κλαδικούς αγώνες στο πανκοινωνικό επίπεδο και να αποκτήσουν ανώτερη πολιτική εμπειρία πάνω στη συνολική οργάνωση της κοινωνίας. Βάζοντας έμπρακτα τα θεμέλια μιας επαναστατικής διαδικασίας που θα αλλάξει την παραγωγική διαδικασία και θα απεμπολήσει τις αγοραίες, κρατικές, εκμεταλλευτικές σχέσεις.

4) Δεν αρνιόμαστε κατακτήσεις, δεν ξεκινάμε από το μηδέν. Όσα και αν έχει διαλύσει ο αντεργατικός οδοστρωτήρας των τελευταίων χρόνων, υπάρχουν ακόμη κατοχυρωμένα δικαιώματα (συνδικαλισμός, απεργίες, εργατικό δίκαιο), που εξασφαλίζουν ακόμη μια ελάχιστη δυνατότητα ανάπτυξης αγώνων. Όχι μόνο δε τα χαρίζουμε αλλά παλεύουμε για τη διεύρυνση τους. Αντίστοιχα δεν παραιτούμαστε από τις απαιτήσεις για δημόσιες κοινωνικές παροχές, πόσο μάλλον όταν αυτές είναι ήδη πληρωμένες από την έμμεση και άμεση φόρο-ληστεία. Αυτό σημαίνει ότι, όχι μόνο τα απαιτούμε ή τα διεκδικούμε από το κράτος ως «εφαρμογή της ισχύουσας νομοθεσίας», αλλά ότι τα επιβάλλουμε σε κάθε μάχη, ασχέτως αν αυτά «προστατεύονται» από τους θεσμούς, με συγκρουσιακούς όρους.

5) Να μη φοβηθούμε νέες μορφές οργάνωσης των κινημάτων, να μη διστάσουμε στη μετεξέλιξη ξεπερασμένων μορφών. Να ανοίξουμε σωματεία, να σπάσουμε διαταξικές ενώσεις, να ιδρύσουμε νέα εκεί που δεν υπάρχουν. Να ανοίξουμε με θάρρος την κουβέντα για το ρόλο των επιμελητηρίων και των επιστημονικών συλλόγων. Στο τοπικό επίπεδο ανοίγονται τεράστιες δυνατότητες με στέκια, λέσχες, αντιφασιστικές πρωτοβουλίες, πρωτοβουλίες για τους ανέργους κ.α. Εκεί όμως πραγματικά που πρέπει να πρωτοτυπήσουμε είναι στις μορφές συντονισμού των διάσπαρτων πρωτοβουλιών εμπλέκοντας πραγματικά ευρύτερο αγωνιστικό δυναμικό. Αν δεν καταφέρουμε να ωριμάσουμε σε αυτό το επίπεδο δεν θα καταφέρουμε να βάλουμε την αναγκαία αγωνιστική ατζέντα ακόμη και κόντρα στον επίσημο εκφυλισμένο συνδικαλισμό. Πρέπει να κατανοήσουμε ότι δεν προσπαθούμε απλώς να γεμίσουμε τα κενά της αγωνιστικής απραξίας των ΓΣΕΕ, ΑΔΕΔΥ αλλά να δημιουργήσουμε εκείνη τη συσσώρευση δυνάμεων που θα μας επιτρέψει να καθορίζουμε τις εξελίξεις και όχι να σερνόμαστε πίσω από αυτές.

Όλη αυτή η συζήτηση για το νέο εργατικό κίνημα, για τα όργανα επιβολής της λαϊκής θέλησης δεν μπορεί να είναι ξεκομμένη από το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα, την επαναστατική τακτική, τις συμμαχίες και τελικά το ζήτημα της εξουσίας. Αντίθετα, πιστεύουμε ότι αποτελούν βάση γι' αυτή την κουβέντα. Είναι πλέον τέτοια η αναζήτηση στον κόσμο του κινήματος που κανείς δεν συμβιβάζεται με ασαφείς ή μεμονωμένες απαντήσεις. Το ερώτημα ποιος θα κάνει-επιβάλει όσα λες εμφανίζεται αμείλικτο.

Η απάντηση, από τη μεριά μας, τίθεται ως εξής: στο βαθμό που το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα ωριμάζει στα όργανα του κινήματος και γονιμοποιεί τις κοινωνικές πρακτικές, στο βαθμό που αυτά τα όργανα ενοποιούνται και μετασχηματίζονται -όχι ως τεχνητές συγκολλήσεις πολιτικών πρωτοβουλιών ή «κόλπα» εμφάνισης νέων «φανελών»- τότε αυτά θα μπορούν να επιβάλλουν νίκες και να μετεξελίσσονται σε πόλους δυαδικής εξουσίας, θα παράγουν μετασχηματισμούς στα πολιτικά υποκείμενα ή νέες μορφές και νέα περιεχόμενα, ώσπου να έρθουν στην οριστική επαναστατική αντιπαράθεση με τον καπιταλιστικό κόσμο. Κι αυτό, πιστεύουμε ότι ορίζει τον κομμουνισμό ως «την κίνηση που καταργεί την υπάρχουσα τάξη πραγμάτων» και ορίζει τη μορφή και το περιεχόμενό του σε συνάφεια με τον κόσμο των πραγμάτων που καταργεί στην εξέλιξη του. Δεν μπορεί να είναι η

«κίνηση» που θα «εφαρμοστεί» σε κάποιο «στάδιο της (μελλοντικής) επανάστασης ή μετά από αυτήν. Άρα, έτσι ενιαία πρέπει να κουβεντιάσουμε, ταυτόχρονα, στο εσωτερικό μας, στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ, στην αριστερά και στο κίνημα.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι ένα μαζικό ακροατήριο και μια χαλαρή πολιτική ένωση ήδη από την ίδια την πολιτική λογική συγκρότησής της. Αν ξεχάσουμε τις ευθύνες των υπόλοιπων οργανώσεων (και πρέπει να τις ξεχάσουμε, αν θέλουμε -έστω μία φορά- να κάνουμε αυτοκριτική), είναι ανάγκη να σκεφτούμε ότι η υποτίμηση, η αποστείρωση και η μετατροπή της σε δοκιμαστικό φυτώριο του «κομμουνιστικού φορέα» και της συνδιαλλαγής του με ένα αναδυόμενο ΣΔΕΚΡ (βλέπε μεταλλαγμένη σοσιαλδημοκρατία, «ριζοσπαστική» αριστερά, «μεσαία» αριστερά κλπ) είναι, βασικά, ΕΥΘΥΝΗ δική μας.

Η αντίληψη για το αντικαπιταλιστικό μέτωπο (ως νεολογισμού της πρόχειρης «δημιουργικής αντιγραφής» των λαϊκών και ενιαίων εργατικών μετώπων σε μορφή copy-paste και ισορροπιών «τάσεων» στο εσωτερικό του «κόμματος») και η σχέση του ΝΑΡ με τις μετωπικές του πρωτοβουλίες καταλήγει να είναι η αντικαπιταλιστική εκδοχή της κομμουνιστικής «λαϊκής συμμαχίας» και της σχέσης του ΚΚΕ με τις δικές του μετωπικές συγκροτήσεις. Με την διαφορά ότι το ΝΑΡ δεν έχει την ίδια πολιτική ηγεμονία στο χώρο της (αντικαπιταλιστικής) αριστεράς...

Και η θεωρητική της βάση βρίσκεται στην αντίληψη για το κόμμα (βλ. πανελλαδικό σώμα για το υποκείμενο) που διατρέχει την αντίληψη του ΝΑΡ και την οποία ποτέ δεν κατόρθωσε να υπερβεί ως αναπόσπαστο μέρος της ήττας του ιστορικού κομμουνιστικού κινήματος του 20^{ου} αιώνα.

Η κλασική τριπλέτα της συγκρότησης κόμματος, των κοινωνικών συμμαχιών του-πολιτικής του συμπόρευσης και του κινήματος που θα ξεπηδήσει ως μορφή, πέραν του ότι δεν αντιστοιχεί σε υπαρκτές ανάγκες σήμερα, αποτελεί μια μετέωρα «πρωτότυπη» ερμηνεία/τομή, αυτού που περιγραφόταν ως κόμμα στις πρώιμες αναλύσεις του ΝΑΡ (το κόμμα ως πρωταρχικός κρίκος στη διαλεκτική ενότητα της τριπλέτας «οργάνωση-μέτωπο-κίνημα») και αναδεικνύει -παρά λύνει- ένα βασικό πρόβλημα: το γεγονός ότι σήμερα οι αναλύσεις μας για το ποια θα είναι τα κοινωνικά υποκείμενα που θα φέρουν (και ήδη φέρουν) το βάρος ενός νέου επαναστατικού οράματος κινδυνεύουν να είναι (αν αποσυνδεθούν από τον πολιτικό στόχο της επανάστασης), αναλύσεις που περιγράφουν το προλεταριάτο των αρχών ή μέσων του 20^{ου} αιώνα (με την ταμπέλα του «νέου»), αλλά επί της ουσίας, διαρκώς αρνούνται να αναγνωρίσουν τις νέες συγκροτήσεις του κόσμου της «εργασίας», τις ασαφείς μορφές του (θα μπορούσαν να είναι και αλλιώς;) και τα κοινωνικά ζητήματα που αυτή η διαδικασία θέτει.

Σίγουρα, δεν λειτουργούμε μόνοι μας και είναι θεμιτό να έχουμε μια μετωπική-ενωτική κουλτούρα. Είναι διαφορετικό όμως πράγμα οι συμβιβασμοί στα πλαίσια του μετώπου και διαφορετικό οι διαπραγματεύσεις επί σημείων και διατυπώσεων οι οποίες κρύβουν διαφορετικά σχέδια και τραυματίζουν την αυτοτελή παραγωγή πολιτικής του μετώπου ή αναφέρονται σε διαφορετικές επιδιώξεις πολιτικών σχηματισμών.

Πιστεύουμε ότι η ΑΝΤΑΡΣΥΑ και το δυναμικό των συντρόφων και των συντροφισσών μπορεί να παίξει σοβαρό ρόλο στους αγώνες της ιστορικής περιόδου που ανοίγεται μπροστά μας, να γονιμοποιήσει τις επαναστατικές δυνατότητες του καιρού μας, να συμβάλει στην βαθύτερη πολιτικοποίηση του κινήματος. Αυτό, όμως, δεν μπορεί να γίνει με τη λογική των ομόκεντρων κύκλων της οργάνωσης/κόμματος, του μετώπου και του κινήματος (που θυμίζουν νετσαγιεφισμό στην πολιτική του εκδοχή), ούτε φυσικά στην αντιστροφή αυτής της ιεράρχησης. Δεν μπορεί, επίσης, να γίνει με τη λογική των παράλληλων μονολόγων για τα πολιτικά μέτωπα ξεχωριστά από το εργατικό και το αντιπολεμικό κίνημα.

Δεν θεωρούμε πως δεν υπάρχει ανάγκη αυτοτελούς πολιτικής συζήτησης του ανένταχτου και

οργανωμένου αντικαπιταλιστικού δυναμικού. Αυτή η συζήτηση, όμως, πρέπει να διαπερνάται από την έμπρακτη πολιτική εμπειρία του καθενός και της καθεμιάς από εμάς, στο βαθμό που συμμετέχουμε στις μεγάλες και μικρές ταξικές συγκρούσεις του καιρού μας, ως εργαζόμενοι/ες, άνεργοι/ες, ως λίγο ή πολύ αποκλεισμένοι, ως αυθόρμητα κοινωνικά υποκείμενα στους χώρους δουλειάς, στις γειτονιές και στις πλατείες. Στο βαθμό που οι νίκες και οι ήττες μας αναγκάζουν να βρούμε νέους ή να επεκτείνουμε τους ήδη υπάρχοντες δρόμους κοινωνικής χειραφέτησης. Στο βαθμό που αναγκαζόμαστε να επανανοηματοδοτήσουμε το περιεχόμενο της πολιτικής γραμμής μας ή να βρούμε νέο, έχοντας ως κριτήριο την συνάντηση των αυθόρμητων κοινωνικών και πολιτικών πρακτικών με την συνειδητή ιδεολογική διαπάλη για να δημιουργηθεί το εκρηκτικό μίγμα που όλοι πιστεύουμε ότι χρειάζεται σήμερα.

Αλλά κάτι τέτοιο δεν μπορεί να συμβεί, όσο οι σύντροφοι και οι συντρόφισσες αναγκάζονται να αποτελούν ιμάντες μεταβίβασης κεντρικών πολιτικών γραμμών ή «ανώτερων συμφωνιών» στους χώρους δουλειάς και ζωής τους.

Είναι απογοητευτική η διαπίστωση ότι αυτό το πολιτικό πρόβλημα δεν αποτυπώνεται ούτε καν με τη μορφή αναγνώρισης των οργανωτικών ζητημάτων στη λειτουργία της.

Είναι ή δεν είναι ένα από τα βασικότερα οργανωτικά προβλήματα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ ότι οι τοπικές επιτροπές της δεν αποφασίζουν κι άρα δεν υπάρχει λόγος να υπάρχουν αφού δεν εξειδικεύουν ούτε και βάζουν κάποιο κοινό τουλάχιστον τοπικό βηματισμό είτε γιατί αυτός δεν υπάρχει είτε γιατί λύνεται στο «υπερ-όργανο» της ΚΣΕ; Αλήθεια, αν ο Λένιν έλεγε πως θα ήθελε «το κόμμα να οργανωθεί» όπως θα ήθελε να οργανωθεί «η σοσιαλιστική κοινωνία», τι σημαίνει η πρωτοκαθεδρία της Κεντρικής Συντονιστικής Επιτροπής, τόσο σε τελική όσο και σε αρχική ανάλυση, έναντι των τοπικών επιτροπών;

Είναι ή δεν είναι, η απουσία ενός πανελλαδικού, αιρετού και ανακλητού οργάνου της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και η υποκατάστασή του από τη λογική της ΚΣΕ, το μέτρο της αδυναμίας σύνδεσης του πολιτικού δυναμικού της με το κίνημα και την κοινωνία και της ταύτιση του περιεχομένου της μόνο με την ίδια και με τη συρραφή πολιτικών πρωτοβουλιών της κάθε οργάνωσης που συμμετέχει;

Δεσμεύονται ή όχι, τελικά, τόσο οι οργανώσεις όσο και οι ανένταχτοι αγωνιστές να φέρνουν τις πολιτικές και κινηματικές τους επιλογές για συζήτηση σε μια ΑΝΤΑΡΣΥΑ ως εργαζόμενο πολιτικό σώμα, διαρθρωμένο τοπικά και πανελλαδικά, όχι για να ενταχθούν σε μια οργανωτι(στι)κή εσωτερική συζήτηση πλειοψηφιών/μειοψηφιών ή «μπλοκ» αλλά για να αναμετρηθούν -με πολιτικούς όρους- με την πραγματικότητα που διαμορφώνει η συμμετοχή μας στα γεγονότα του καιρού μας;

Θέλουμε να πράξουμε το αδύνατο, όχι γιατί έχουμε κάποιο «καλλιτεχνικό» φετίχ με την (όμορφη, όπως και να 'χει) συνθηματολογία του Μάη του '68. Θέλουμε να πράξουμε το αδύνατο ακριβώς γιατί δεν θέλουμε αυτό να γίνει αδιανόητο. Αν δεν διχάσουμε και δεν διχαστούμε, στο εσωτερικό μας και στην κοινωνία, δεν θα μπορέσουμε ποτέ να ενοποιηθούμε σε ανώτερο επίπεδο, παρά μόνο θα αναλώνουμε τις παλιές μας βεβαιότητες σε διαρκώς πιο περιορισμένα ακροατήρια.

Οι μάχες, που έχουν δώσει -ατομικά και συλλογικά- όλα αυτά τα χρόνια οι συντρόφισσες και οι σύντροφοι, οι συναγωνιστές και οι συναγωνίστριες, μαζί με τα πιο μαχητικά τμήματα της κοινωνίας και του κινήματος, αποτελούν το πιο ελπιδοφόρο υλικό για να κάνουμε τα άλματα που απαιτεί η εποχή μας από εμάς

Με αυτή την αγωνία και αυτή την πίστη ταυτόχρονα θέλουμε να συμβάλουμε στη συζήτηση που διεξάγεται.

• Λουκάς Δήμου, νΚΑ, ΟΒ Βύρωνα-Καισαριανής-Ζωγράφου

- Κώστας Κανδηλώρος, νΚΑ, ΟΒ ΝΟΠΕ
  - Κώστας Κουνούκλας, ΝΑΡ ΟΒ Βοιωτίας
  - Νίκος Λαμπρόπουλος, ΝΑΡ ΟΒ Βοιωτίας
  - Πέτρος Μανιάτης, νΚΑ, ΟΒ Βύρωνα-Καισαριανής-Ζωγράφου
  - Σταύρος Ματίκας, ΝΑΡ, ΟΒ Νέας Σμύρνης
  - Στάθης Ντούρος, νΚΑ, ΟΒ νέων εργαζομένων Βόλου
  - Νίκος Προδρομίδης, νΚΑ, ΟΒ ΝΟΠΕ
  - Νίκος Χαραλαμπόπουλος, ΝΑΡ, ΟΒ Βύρωνα-Καισαριανής-Ζωγράφου
-

[1] Κατά τον Χομπσμπάουμ (*Η Εποχή των Άκρων - Ο σύντομος 20^{ος} αιώνας*, ΜΙΕΤ)

[2] Σύμφωνα με την έννοια «συμβάν» όπως αναπτύσσεται στο Badiou A. (2009), *Από το είναι στο συμβάν*, Πατάκης, σ. 25-34: Το συμβάν είναι μη προβλεπόμενο, «ακατανόμαστο», εισβάλλει στην πραγματικότητα και την αλλάζει ριζικά.

[3] M. Davis, *Ο σπόρος της οργής*, II Manifesto 19/12/08

[4] *Μια ασφαλής Ευρώπη σ' έναν καλύτερο κόσμο. Ευρωπαϊκή Στρατηγική Ασφάλειας*, Βρυξέλλες, 12/12/2003.

[Tweet](#)
